

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

SECȚIA A TREIA

CAUZA NIȚESCU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 26004/03)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

24 martie 2009

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Nițescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, *președinte*, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, *judcători*, și Stanley Naismith, *grefier adjunct de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 3 martie 2009, pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 26004/03 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Gheorghe Constantin Nițescu („reclamantul”), a sesizat Curtea la 18 iulie 2003 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamantul este reprezentat de Ana Tudose, avocat în Pitești. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La 28 septembrie 2007, președintele Secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu art. 29 § 3 din Convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

4. Reclamantul s-a născut în 1924 și locuiește la Pitești.

5. Prin decizia din 12 mai 1999, Consiliul Municipal Pitești a autorizat societatea N., societate privată, să transforme în unitate comercială două camere ale unui apartament dintr-un imobil destinat locuinței, în care locuia reclamantul. Această decizie a fost confirmată prin decizia Primăriei Pitești din 12 iulie 1999. Ulterior, la 16 august 1999, societatea a obținut o autorizație de construcție pentru a putea face modificările la apartament.

A. Cerere de pronunțare a unei ordonanțe președințială pentru încetarea lucrărilor

6. La 1 septembrie 1999, Asociația de locatari nr. 420, din care face parte reclamantul, a sesizat Judecătoria Pitești cu o cerere de ordonanță președințială pentru ca D.I., asociat unic al societății, să înceteze lucrările și să reconstruiască structura de rezistență a clădirii. Cererea a fost admisă prin hotărârea din 1 septembrie 1999. Soluția a fost confirmată prin hotărârea definitivă din 7 februarie 2000, pronunțată de Curtea de Apel Pitești. În plus, instanțele au constatat că societatea nu a prezentat o listă a locatarilor care și-au dat acordul pentru transformare și că, tocmai din acest motiv, ea nu a prezentat deocamdată Consiliului local cererea privind transformarea.

7. Asociația l-a mandatat pe executorul judecătoresc I.C. să execute hotărârea din 1 septembrie 1999. La 3 septembrie 1999, executorul s-a prezentat la fața locului, a constatat că nu existau modificări ale imobilului și a întocmit un proces-verbal în care a consemnat faptul că executarea se desfășura la cererea părții.

Reclamantul nu a informat Curtea cu privire la rezultatul acestei proceduri.

B. Acțiunea în anulare a deciziei consiliului municipal, a deciziei primăriei și a autorizației de construcție

8. La 28 iunie 2000, reclamantul a introdus în fața Judecătoriei Pitești, în calitate de mandatar al celor 11 membri ai Asociației, o acțiune în contencios administrativ de anulare a deciziei consiliului municipal din 12 mai 1999 și a deciziei primăriei din 12 iulie 1999, precum și a autorizației de construcție emise la 16 august 1999 în favoarea societății.

9. Prin hotărârea din 25 mai 2001, Tribunalul Argeș a declarat acțiunea inadmisibilă, din cauză că reclamantul nu a fost investit în mod legal ca mandatar al asociației. Prin hotărârea din 7 noiembrie 2001, Curtea de Apel Pitești a casat hotărârea și a trimis cauza în fața Tribunalului Argeș. În fapt, curtea a constatat că reclamantul a introdus acțiunea și în nume propriu și nu doar ca mandatar al celorlalți membri ai Asociației. Prin urmare, curtea a însărcinat tribunalul cu analiza părții din acțiune care îl viza pe reclamant.

10. La 16 ianuarie 2002, cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Argeș. Reclamantul invocă faptul că, în conformitate cu dispozițiile Legii locuinței nr. 114/1996, pentru a putea modifica destinația unui apartament, acordul proprietarului apartamentului situat deasupra era indispensabil, iar acest acord lipsea în speță: având în vedere faptul că apartamentul de deasupra îi aparținea și că acesta nu și-a dat niciodată consimțământul.

11. Prin hotărârea din 12 aprilie 2002, instanța a respins acțiunea reclamantului. Acesta a constatat că reclamantul nu figura pe lista persoanelor care și-au dat acordul în vederea transformării apartamentului, în timp ce, în cazul unui apartament situat la etaj, acest acord era indispensabil, dar a stabilit că dispozițiile Legii nr. 114/1996 nu se aplicau în speță. De fapt, instanța a concluzionat că, la momentul autorizării transformării prin intermediul deciziilor atacate, Asociația nr. 420, în care reclamantul era membru, nu era o asociație de proprietari în sensul legii citate anterior.

12. Prin hotărârea din 17 iunie 2002, Curtea de Apel Pitești a admis parțial acțiunea reclamantului, a casat hotărârea instanței și a anulat decizia consiliului local și decizia primăriei. Aceasta a considerat că, în temeiul art. 64 din Legea nr. 7/1996, acordul reclamantului era o condiție indispensabilă pentru transformarea apartamentului, legea cerând

în mod expres acordul proprietarului apartamentului de deasupra, în speță, al reclamantului. Curtea a constatat că funcționarea unității comerciale afecta folosința domiciliului reclamantului.

În ceea ce privește autorizarea construcției, instanța a considerat că o astfel de autorizație nu îl afecta pe reclamant, având în vedere că era vorba doar de câteva modificări de construcție și nu viza transformarea în sine. Instanța a obligat societatea să plătească cheltuielile de judecată efectuate de reclamant în cadrul procedurii.

13. La 28 iunie 2002, la cererea reclamantului, instanța a rectificat eroarea materială din hotărârea privind suma cheltuielilor care trebuie plătite.

14. Contestația în anulare a reclamantului împotriva hotărârii citate anterior a fost respinsă la 21 octombrie 2002 prin hotărârea Curții de Apel Pitești în lipsa motivelor care autorizează redeschiderea procedurii.

Prin scrisoarea din 9 iulie 2003, procurorul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție a informat reclamantul cu privire la refuzul său de a introduce un recurs în anulare împotriva hotărârii din 17 iunie 2002.

15. La o dată neprecizată, hotărârea a fost investită cu formulă executorie.

C. Demersuri pentru executarea hotărârii din 17 iunie 2002

16. La 25 iunie 2003, reclamantul s-a adresat lui B.A., executor judecătoresc pe lângă Curtea de Apel Pitești pentru executarea hotărârii din 17 iunie 2002. La 4 iulie 2003, acesta din urmă s-a adresat Judecătoriei Pitești pentru a obține autorizația de executare și a solicitat închiderea unității comerciale. Prin încheierea din 4 iulie 2003, instanța a respins cererea pe motiv că hotărârea cu titlu executoriu nu includea în dispozitivul său nicio indicație referitoare la închiderea unității comerciale. Recursul reclamantului împotriva acestei hotărâri a fost respins prin decizia din 27 octombrie 2003 a Tribunalului Argeș, pentru neplata taxei judiciare de timbru.

D. Acțiune privind încetarea activității unității comerciale

17. La 26 iunie 2002, reclamantul a sesizat Tribunalul Argeș cu o acțiune îndreptată împotriva societății și având ca obiect radierea unității comerciale din Registrul Comerțului. Reclamantul se plânge, în special, de zgomotul și încălzirea defectuoasă a apartamentului său din cauza funcționării utilajelor industriale. În sprijinul acțiunii sale, acesta a invocat hotărârea din 17 iunie 2002 a Curții de Apel Pitești.

Prin hotărârea definitivă din 15 ianuarie 2003, Curtea de Apel Pitești a respins acțiunea. De fapt, instanța a constatat că, în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 26/1990, modificată prin Legea nr. 348/2001, reclamantul nu era interesat să solicite radierea. Aceasta a considerat că motivele reclamantului privind nivelul sonor și necesitățile de încălzire pentru apartamentul său, datorate funcționării unității, nu puteau justifica un interes suficient în sensul legii citate anterior, problemele de care se plângea reclamantul neputând fi corectate prin intermediul acestei acțiuni.

E. Alte demersuri ale reclamantului privind încetarea activității unității

18. La 11 august 1999, reclamantul s-a adresat primăriei exprimându-și dezacordul față de transformarea apartamentului în unitate comercială. La 21 septembrie 1999, Direcția de Urbanism și Amenajarea Teritoriului i-a răspuns informându-l că nu a aprobat propunerea de transformare prezentată de Consiliul local, ținând seama și de faptul că majoritatea locatarilor nu erau de acord cu această transformare.

19. Între 1999 și 2002, reclamantul a introdus mai multe plângeri penale împotriva conducerii societății pentru fals în înscrisuri și calomnie. Prin deciziile din 6 iunie 2000 și 6

iunie 2001, procurorul de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Pitești a dispus încetarea urmăririi penale.

20. Între 2002 și 2003, reclamantul a adresat mai multe memorii Ministerului Justiției, Direcției Generale a Finanțelor Argeș, Gărzii Financiare și primăriei, plângându-se de neexecutarea hotărârii și de degradarea condițiilor de viață la domiciliul său.

21. Ministerul a trimis aceste memorii procurorului general în vederea unui recurs în anulare, precum și Primăriei Municipiului Pitești.

22. Prin scrisorile din 31 iulie și, respectiv, 18 noiembrie 2002, Direcția Generală a Finanțelor Argeș i-a indicat, în urma controlului efectuat, faptul că unitatea funcționa legal, sfătuindu-l să sesizeze un executor judecătoresc, ea neavând competența în ceea ce privește executarea.

23. La 31 iulie și 24 septembrie 2002, reclamantul s-a adresat primăriei solicitând încetarea activității unității în conformitate cu hotărârea din 17 iunie 2002. Primăria i-a răspuns că nu era de competența sa și l-a sfătuit să sesizeze un executor judecătoresc.

24. Prin scrisorile din 29 iulie și 9 octombrie 2002, poliția municipală a răspuns memoriilor adresate de reclamant, informându-l că nu era de competența sa să intervină pentru a încetarea activității unității, această măsură nefiind inclusă în dispozitivul hotărârii din 17 iunie 2002, invocată de reclamant.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

25. Legislația internă relevantă, și anume fragmentele din Legea nr. 29/1990 privind contenciosul administrativ, este descrisă în cauza *Sabin Popescu împotriva României* (nr. 48102/99, pct. 42-46, 2 martie 2004).

Fragmentele din Legea nr. 69/1991 privind administrația publică locală sunt incluse în cauza *SC Ruxandra Trading SRL împotriva României* (nr. 28333/02, pct. 41, 12 iulie 2007). Această lege a fost înlocuită de Legea nr. 215/2001, publicată în Monitorul Oficial la 23 aprilie 2003 și intrată în vigoare la 23 mai 2001.

26. Art. 64 din Legea locuinței nr. 114/1996 este redactat după cum urmează:

„Schimbarea destinației locuințelor, precum și a spațiilor cu altă destinație situate în clădiri colective se poate face numai cu acordul proprietarului sau al asociației de proprietari. În vederea efectuării acestei schimbări, este necesar avizul favorabil al proprietarilor [...] din locuințele cu care se învecinează, pe plan orizontal și vertical, spațiul supus schimbării.”

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 6 § 1 DIN CONVENȚIE

27. Reclamantul invocă faptul că neexecutarea hotărârii din 17 iunie 2002 a Curții de Apel Pitești a încălcat dreptul său privind accesul la o instanță, astfel cum prevede art. 6 § 1 din Convenție, redactat după cum urmează:

Art. 6 § 1

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotări [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”

A. Cu privire la admisibilitate

28. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De altfel, Curtea subliniază că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

29. Guvernul susține că hotărârea în cauză nu le impunea autorităților nicio obligație clară, închiderea unității comerciale nefiind inclusă în dispozitivul hotărârii din 17 iunie 2002. În această privință, Guvernul invocă faptul că statul nu are nicio obligație pozitivă de a executa *ex officio* și consideră că hotărârea în cauză nu le impunea autorităților nicio obligație precisă și, prin urmare, nu putea fi executată. În plus, acesta consideră că, în condițiile speciale din speță, nu poate fi reținută nicio pasivitate din partea autorităților.

30. Reclamantul contestă acest argument. Conform acestuia, hotărârea în cauză impunea închiderea unității comerciale chiar dacă acest lucru nu era menționat în mod expres în dispozitiv. După părerea sa, unitatea nu putea funcționa legal după anularea deciziei consiliului și a deciziei primăriei, deoarece îi lipsea baza legală. Acesta consideră că primăria întârzie cu rea-credință executarea hotărârii citate anterior.

31. Curtea reamintește că a stabilit deja în mai multe cauze că acțiunile sau omisiunile administrației în urma unei hotărâri judecătorești nu pot avea drept consecință nici împiedicarea și nici, cu atât mai puțin, contestarea fondului acestei decizii [a se vedea printre multe altele, *Immobiliare Saffi împotriva Italiei* (GC), nr. 22774/93, pct. 74, CEDO 1999-V].

32. În plus, Curtea subliniază importanța deosebită pe care o are executarea hotărârilor judecătorești în contextul contenciosului administrativ (a se vedea, *Iera Moni Profitou Iliou Thiras împotriva Greciei*, nr. 32259/02, pct. 34, 22 decembrie 2005).

33. În ceea ce privește circumstanțele prezentei cauze, Curtea a luat act de faptul că, deși a obținut, la 17 iunie 2002, o hotărâre judecătorească prin care se dispunea anularea deciziei Consiliului municipal și a deciziei primăriei pe motiv că acestea încălcau dreptul reclamantului prevăzut la art. 64 din Legea nr. 114/1996 de a se opune transformării, această hotărâre nu a fost nici executată, nici anulată sau modificată în urma exercitării vreunei căi de atac prevăzute de lege.

34. Curtea reamintește că, potrivit jurisprudenței sale în materie, obligația executării unei hotărâri judecătorești nu se limitează la dispozitivul acesteia; în fapt, fondul hotărârii trebuie respectat și aplicat simultan (*Zazanis și alții împotriva Greciei*, nr. 68138/01, pct. 36, 18 noiembrie 2004). În speță, atunci când a casat hotărârea tribunalului, curtea de apel a precizat fără echivoc motivul anulării, și anume lipsa acordului reclamantului în ceea ce privește transformarea, condiție indispensabilă validității actelor în cauză. De asemenea, în hotărârea sa, curtea de apel a constatat că situația astfel creată îl împiedica pe reclamant să beneficieze de locuința sa.

Totuși, în ciuda acestor constatări, prin încheierea din 4 iulie 2003, devenită definitivă, Judecătoria Pitești nu a autorizat executarea hotărârii pe motiv că dispozitivul nu includea nicio obligație de închidere a unității comerciale, astfel cum a solicitat reclamantul în cererea sa de autorizare a executării.

35. Deși Curtea admite că există circumstanțe care justifică eșecul executării în natură a unei obligații impuse printr-o hotărâre judecătorească definitivă (a se vedea, *Costin împotriva României*, nr. 57810/00, pct. 57, 26 mai 2005), aceasta ia act de faptul că hotărârea din 4 iulie 2003, citată anterior, nu a evidențiat nici circumstanțe de fapt care să facă imposibilă executarea, nici obstacole juridice pentru executarea hotărârii din 17 iunie 2002 (*mutatis mutandis Costin*, citată anterior, pct. 28, *SC Ruxandra Trading SRL*, citată anterior, pct. 57, *Ștefănescu împotriva României*, nr. 9555/03, pct. 25, 26, 11 octombrie 2007).

36. În sfârșit, Curtea reamintește că, acceptarea argumentului Guvernului, conform căruia, în temeiul hotărârii citate anterior, nicio obligație nu le revenea consiliului municipal și primăriei, este echivalent cu a priva de orice efect util decizia curții de apel prin care s-a constatat nelegalitatea deciziilor emise prin încălcarea dispozițiilor Legii nr. 114/1996 și ar permite administrației să aprecieze relevanța acesteia și să conteste, astfel, fondul cauzei (a se

vedea *mutatis mutandis*, *Ioannidou-Mouzaka împotriva Greciei*, nr. 75898/01, pct. 33, 29 septembrie 2005).

37. Acceptând faptul că nu ea trebuie să confirme sau să infirme conținutul unei decizii aparținând unei instanțe interne, Curtea nu poate totuși să nu conteste situația juridică stabilită între părți (*S.C. Ruxandra Trading*, citată anterior, pct. 56). În speță, este adevărat că dispozitivul hotărârii din 17 iunie 2002 nu dispunea *expressis verbis* ca administrația să închidă unitatea comercială, ci indica în mod clar motivul anulării, astfel încât administrația trebuia să își considere poziția în raport cu constatarea nelegalității stabilită de curtea de apel (a se vedea *mutatis mutandis Zazanis*, citată anterior, pct. 38).

38. Deși nu Curtea trebuie să indice statului modalitățile de executare, ea nu poate decât să constate că anularea actelor în cauză nu a avut nici un impact asupra funcționării unității, în ciuda obligației autorităților de a se conforma hotărârii, în conformitate cu principiul supremației dreptului (a se vedea, *mutatis mutandis Pânteia împotriva României*, nr. 5050/02, pct. 35, 15 iunie 2006). Curtea ia act de faptul că anularea actelor în cauză reprezenta precedentul necesar închiderii activității unității comerciale și ținea doar de competența autorităților locale (a se vedea dreptul intern relevant, supra, pct. 26). În plus, deși curtea de apel a constatat nulitatea actelor administrative în favoarea reclamantului și împotriva societății care deținea unitatea, orice demers ulterior al reclamantului (a se vedea, de asemenea, supra, pct. 18-24) împotriva societății a eșuat din cauza refuzului administrației de a se conforma hotărârii.

În această privință, Curtea ia act de faptul că, prin hotărârea definitivă din 15 ianuarie 2003, Curtea de Apel Pitești a respins acțiunea reclamantului privind radierea unității din Registrul Comerțului, din cauză că acesta din urmă nu a dovedit că ar avea un interes în radiere, neplăcerile legate de funcționarea unității (zgomot și căldură) neputând fi eliminate în cadrul acțiunii inițiate.

În plus, astfel cum reiese din răspunsul Primăriei Municipiului Pitești trimis Guvernului, nimic nu dovedește intenția sa de executare. Conform primăriei, autoritățile locale nu au nicio obligație potrivit hotărârii din 17 iunie 2002.

39. Având în vedere cele de mai sus și reamintind că scopul Convenției nu este de a proteja drepturile teoretice sau iluzorii, ci drepturile concrete și efective, Curtea consideră că neanulând timp de șase ani actele în cauză, autoritățile au înlăturat de orice efect util dreptul reclamantului de a avea acces la o instanță.

40. Prin urmare, a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție

II. CU PRIVIRE LA PRETINSELE ÎNCĂLCĂRI ALE ART. 8 DIN CONVENȚIE ȘI ALE ART. 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1

41. Reclamantul consideră că imposibilitatea de a obține executarea hotărârii din 17 iunie 2002 a Curții de Apel București presupune încălcarea dreptului său la respectarea bunurilor. De asemenea, acesta denunță o încălcare a dreptului la respectarea domiciliului său, încălcare care rezultă din neplăcerile provocate de instalațiile de refrigerare și de alte utilaje industriale în unitatea situată sub apartamentul său, ceea ce a dus la degradarea condițiilor sale de viață, în special din cauza frigului și zgomotului constant pe care aceasta le genera. Acesta invocă art. 8 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

42. Având în vedere concluziile sale prezentate în paragraful de mai sus, Curtea concluzionează că aceste capete de cerere trebuie declarate admisibile, dar că nu trebuie să se pronunțe cu privire la fond [a se vedea, *mutatis mutandis* printre altele, *Laino împotriva Italiei* (GC), nr. 33158/96, pct. 25, CEDO 1999-I, *Zanghè împotriva Italiei*, 19 februarie 1991, seria A nr. 194-C, p. 47, pct. 23, *Biserica Catolică din Canne împotriva Greciei*, 16 decembrie 1997, *Culegere* 1997-VIII, pct. 50, *Ruianu împotriva României*, nr. 34647/97, pct. 74, 17 iunie 2003].

III. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

43. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

44. Reclamantul solicită un prejudiciu material a cărui valoare o lasă la aprecierea Curții.

În ceea ce privește prejudiciul moral, reclamantul pretinde că stresul suferit începând din momentul în care au început demersurile pentru transformare, frigul din apartament, precum și zgomotul provocat de funcționarea unității comerciale, au întreținut suferința sa morală, a cărui valoare o estimează la 12 000 EUR.

45. Guvernul consideră că cererile reclamantului sunt excesive, că nu poate fi stabilită nicio legătură de cauzalitate între pretensele pretenții și pretensele încălcări. Acesta reamintește că, în opinia sa, circumstanțe obiective au făcut imposibilă executarea hotărârii din 17 iunie 2002. Acesta invocă faptul că, în orice caz, o constatare a încălcării este suficientă pentru a repara un astfel de prejudiciu.

46. Curtea reamintește că o hotărâre de constatare a unei încălcări presupune pentru statul pârât obligația juridică de a pune capăt încălcării și de a-i elimina efectele astfel încât să restabilească pe cât posibil situația anterioară acestei încălcări [*Metaxas împotriva Greciei*, nr. 8415/02, pct. 35, 27 mai 2004, și *Iatridis împotriva Greciei* (reparație echitabilă) (GC), nr. 31107/96, pct. 32, CEDO 2000-XI].

47. În speță, Curtea a stabilit încălcarea art. 6 § 1 din Convenție din cauza neexecutării hotărârii din 17 iunie 2002 și a reținut că nu trebuie să se pronunțe cu privire la fondul capetelor de cerere întemeiate pe art. 8 din Convenție și pe art. 1 din Protocolul nr. 1 (supra, pct. 42).

48. Astfel, în circumstanțele speței, aceasta consideră că neexecutarea integrală a hotărârii din 17 iunie 2002, astfel cum a fost rectificată la 28 iunie 2002, l-ar situa pe acesta din urmă, pe cât posibil, într-o situație echivalentă celei în care s-ar afla în cazul în care cerințele art. 6 § 1 din Convenție ar fi fost respectate.

49. Curtea subliniază că prejudiciul material pretins nu este justificat. Prin urmare, nu este necesar să se acorde o despăgubire cu acest titlu. În schimb, ea consideră că reclamantul a suferit un prejudiciu moral cert, în special din cauza frustrării provocate de refuzul autorităților de a executa hotărârea și că acest prejudiciu nu este suficient compensat printr-o constatare a încălcării.

50. În aceste împrejurări, având în vedere ansamblul elementelor de care dispune și pronunțându-se în echitate, astfel cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea acordă reclamantului 5 000 EUR pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

51. De asemenea, reclamantul solicită 545 EUR pentru cheltuielile suportate în fața instanțelor interne și a Curții. Acesta depune la dosar toate documentele justificative.

52. Guvernul solicită Curții să plătească reclamantului doar cheltuielile efectiv necesare desfășurării procedurii în fața instanțelor interne și în fața Curții, a căror valoare va trebui justificată prin documentele prezentate de reclamant.

53. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de procedură decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, ținând seama de documentele care se află în posesia sa și de

criteriile menționate anterior, Curtea consideră că este rezonabil să se acorde reclamantului pentru toate cheltuielile suma de 545 EUR.

C. Dobânzi moratorii

54. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

- 1. Declară cererea admisibilă;**
- 2. Hotărăște că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție;**
- 3. Hotărăște că nu este necesar să se examineze capetele de cerere întemeiate pe art. 8 din Convenție și pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;**
- 4. Hotărăște:**
 - a) că statul pârât trebuie să garanteze, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, prin măsuri corespunzătoare, executarea hotărârii din 17 iunie 2002 a Curții de Apel Pitești;
 - b) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, sumele următoare, care vor va fi convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății:
 - i. 5 000 euro (cinci mii euro), la care se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
 - ii. 545 EUR (cinci sute patruzeci și cinci euro), plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată;
 - c) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale.
- 5. Respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.**

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 24 martie 2009, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Stanley Naismith
Grefier adjunt

Josep Casadevall
Președinte